

Forfatter: Bagger, Carl

Titel: Udrag fra MIN BRODERS LEVNET

Citation: Bagger, Carl: "Udvalgte Skrifter", i Bagger, Carl: *Udvalgte Skrifter*, udg. af OSKAR SCHLICHTKRULL , 1928, s. 24. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bagger01val-shoot-idm140621538322176/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

knust af Vindstødet. Alle undtagen min Faders Slægtning fjernede sig og Tilberedelserne til Afreisen gik for sig. Spørgsmaalet var nu blot om, hvo der skulde have Børnene, min Broder og mig. Da kom min Faders Slægtning ind i Stuen til os; han havde det Budskab til min Moder, at min Fader var kommen sig, men var dog gaaet tilsengs. Forresten lod han min Moder sige, at hun selv skulde fastsætte, hvad hun vilde have i Penge om Aaret; han bad hende om Tilgivelse og om ikke at dømme ham for haardt. Han var aldeles enig med hende om at der burde finde en Skilsmisse Sted; han vilde ikke selv risikere, at han i et mørkt Moment, uden selv at vide det, mishandlede hende. Een Ting bad han hende kun om, det var at tillade ham at beholde Arthur; han kunde ikke undvære Drengen og Drengen vilde selv helst blive hos sin Fader.

I det samme aabnedes Døren og Arthur stod for os. Han havde grædt og det lod til at han var meget opbragt. »Stygge Moder,« raabte han, »slemme Moder har gjort Fa'er Fortræd, saa Fa'er er bleven syg. Og med Dig, Johannes!« henvendte han sig til mig, »med Dig skal jeg tale, naar vi begge blive store. Saa vil jeg fægte med Dig og skyde Dig ihjel, fordi Du ikke vil blive hos Fader.« Og dermed slog han Døren i og vi hørte, hvorledes han løb op til Faders Værelse.

Efter et Qvarteers Forløb sadde vi tre, Cornelius, min Moder og jeg i en Wiernervogn paa Reisen til Kjøbenhavn. Min Moder saae aldrig meer det herlige Høierup, men jeg var der ifjor. Eiendommen er kommen i Fremmedes Hænder; Gaarden er malet op med en hvid Farve, før var den rød; de lange Alleer af

Kastanietræer ere omhugne, Buxbomshækkerne tilintetgjorte, Blomsterfloret uddøet — kort Alt syntes mig forandret, undtagen det balstyrige Kattedag, der buldrede tæt udenfor Haven.

III.

Saa Barnets Bygning sit Grundlag fik,
Det blev som saa;
Og Tiden lagde sit Mosaik
Derovenpaa.

Aaret 1819 var for mig et Sorgens Aar; thi jeg mistede min saakaldte Onkel, Cornelius; henimod Vinteren blev jeg berøvet min Fader og Juleaften min Moder.

Natten efter den Dag, da min Moder var bleven begravet, havde jeg een rædsom og een deilig Drøm. I den første syntes mig, at jeg stod foran min Moders Kiste, at Kisten vel var lukket, men at der var en firkantet Aabning i Laaget, saaledes at jeg kunde see Hovedet og Brystet paa den Døde, medens den øvrige Deel af Legemet skjultes af det sorte Træ. Da tyktes mig, at Orme og Utøi pludselig væltede ud af min Moders fromme Ansigt og af det fulde Bryst; de opaade alt Kjødet, saa at tilsidst kun Beensystemet var tilsyne. Da begyndte Dødningshovedet at nikke, det reiste sig op, snart kom de tynde Arme ud af Aabningen og endelig stræbte hele Skelettet, med krummet Ryg, at hæve sig ud af det smalle Hul. I det samme vaagnede jeg, skjælvende over hele Legemet, og mit Leie var drivvaadt af Angstens kolde Sved.